

/Politika, Kultura, Společnost /

Rozechvělá beseda u samovaru

Miroslav Florian, po nástupu "pokrizové garnitury" aktivní podílník na likvidaci Svazu spisovatelů v roce 1970, poslanec české národní rady, člen Ústředního výboru Svazu spisovatelů, stálý přispěvatel Rudého Práva, člen mnoha redakčních posrpnových rad a konečně i národní umělec, poznámenává svůj básnický i lidský sestup stále novými doklady. Před časem otiskl v listu své strašy verše "Lenin v Národním divadle" devotně rozmělnující Leninův kult. A právě proto si ho pozvala brigáda socialistické práce Svazu čs. - sovětského přátelství v pražském muzeu V.I.Lenina na "besedu u samovaru".

Večerní Praha popisuje, co se tam dělo. "S vnitřním zaujetím recitovala verše vedoucí brigády a lektorka muzea D. Schmidtová...Básník, který v příznačné skromnosti nerad o sobě mluví, rozechvělým hlasem projevuje vděčnost, že může s pracovníky Leninova muzea být přítomen na "posvátné půdě" památného Lidového domu".

Sklon k "rozechvění" má Florian vždycky, kdykoliv se politicky angažuje. A to se děje v posledních letech velmi často. Připomenme si jeho servilní a oslavné verše třeba na L. Štolla, opěvování pražských sídlišť, "mírové" veršovánky, ale i útoky na amerického prezidenta. Jenom Skála nebo Pilař se mu mohou vyrovnat v "principiálnosti", s níž se staví do poz vlastence, internacionalisty, mírotvůrce, odpůrce imperialismu. Všichni tři to ovšem nedělají jen proto, že dávno již ztratili soudnost a zachraňují své pokleslé umělecké schopnosti politickou angažovaností. Jsou to známé a prohnané lišky. I ten "rozechvělý" a "skromný" Florian. Vědí velmi přesně, co jim jejich "básnická bilakovština" vynese.

SEVERUS

Špatná paměť ?

Nikdo nemůže popřít, že udělení Nobelovy ceny Jaroslavu Seifertovi bylo pro československý režim velkou porážkou. Básník od roku 1969 soustavně umlčováný a kritizovaný za občanské postoje byl náhle počten nejvýznamnější světovou cenou za literaturu !

Vasil Bilak, hlavní ideolog československé komunistické strany a ze své funkce dohlážitel nad kulturou, odpovídal nedávno redaktoru švédského listu "Arbetet", který se ptal na události kolem udělení Nobelovy ceny, Po nepřiliš obratné otázce se Bilak pokusil vyklouznout z odpovědnosti za všechno to trapné, co se v Československu kolem udělení ceny stalo. I za mlčení nařízené tisku, televizi a rozhlasu oddělením ÚV KSČ řízeným právě Bilakem.

Prešovan vykládal redaktoru C. Carlssonovi, jaká je to prý "dezinformace" tvrdit, že by se Seifertovo dílo potlačovalo a jeho verše nesměly tisknout. Neopak, říká, "jeho díla byla v Československu vydávána v masovém nákladu". Tvrdí vědomou nepravdu, protože se ocitl v úzkých.

Bilak nemá jistě tak špatnou paměť, aby nevěděl, že to byl právě on, kdo spolu s dalšími svými soudruhy z vedení dal v roce 1970 rozpustit Svaz spisovatelů, jehož předsedou byl Seifert, že dlouhá léta nesměly vyjít žádné nové Seifertovy básně, které byly proto opisovány na psacích strojích nebo vydávány v zahraničí, že Bilakovi zmocněnci, Štoll, Fojtík, Hrzalová a další pět let bránili vydání Seifertových vzpomínek atd. To všechno Bilak ví, ale přiznat to nechce a nemůže.

A co kdyby měl k tomu ještě uvést štvánice proti Jaroslavu Seifertovi za to, že se podílel na akcích pro obrodu nespravedlivě stíhaných, že podepsal Chartu 77 i jiné dokumenty? A to nemluvíme o "činnosti" policie, která zatýkala a věznila ty, kteří opisovali a šířili Seifertovy básně a vzpomínky a zabavovala je. To všechno nic, Vasilu Bilaku ?

SEVERUS